

РЕШЕНИЕ

№ 409

гр. гр.Несебър, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря М. Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20222150101447 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск по чл. 127, ал. 2 ЗЗД.

От ищеца Д. А. К. срещу „*****“ ООД е предявен иск по чл. 127, ал. 2 ЗЗД за присъждане на сумата от 16 054,02 лв., представляваща сбор от сумата от 14 683,90 лв. - 14 бр. заплатени от ищеца лизингови вноски за периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г. по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. и 1370,73 лв. – плащане на застраховка Каско и Гражданска отговорност, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба. Ищецът твърди, че ответникът е страна – лизингополучател, по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г., сключен с „*****“ ЕАД. Излага, че Д. К. подписал този договор като солидарен длъжник, но единствено за да обезпечи вземането. Сочи, че заплатил 14 бр. вноски в периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г., а на 10.07.2021г. заплатил и сумата от 1370,73 лв. – плащане на застраховка Каско и Гражданска отговорност. Навежда, че имал интерес да извърши тези плащания, тъй като към онзи момент бил управител на „*****“ ООД, за да не се стига до затруднение и увреждане на нормалната търговска дейност на дружеството. Развиват се съображения в насока, че в договора не било уговорено К. да има право да ползва автомобила, като е участвал в договора с единствена цел да гарантира всички задължения на лизингополучателя - „*****“ ООД. Твърди се, че във вътрешните отношения между ищеца и ответника договорът притежавал всички елементи на договор за поръчителство. Обръща се внимание, че в случая презумпцията на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД е оборена, тъй като във вътрешните отношения между страните по делото е налице друга уговорка, поради което те не следвало да дължат вноските по равно. Развиват се съображения за изискуемост претенциите. Извършва анализ на събраните по делото доказателства и счита, че обосновават основателност на иска. С тези доводи от съда се иска да уважи претенциите. Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника „*****“ ООД е подаден отговор на исковата

молба, с който предявеният иск се оспорва. Оспорват се твърденията, че ищецът е действал единствено в интерес на дружеството. Твърди се, че ищецът е бил освободен като управител още на 06.02.2020г. – преди да започне плащанията. Навежда се, че ищецът е преследвал свои лични цели – да замести ответника като лизингополучател. Сочи се, че автомобилът е бил предаден именно на ищеца с приемо-предавателен протокол. Твърди се, че след като бил освободен като управител ищецът не върнал автомобила на дружеството. Развиват се съображения в подкрепа на тези доводи. Акцентира се върху твърдения, че вноските са заплатени от ищеца за преследване на негови лични цели. От съда се иска да отхвърли претенцията. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

В тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 127, ал. 2 от ЗЗД е да докаже, че той и ответникът са страни – солидарни длъжници по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г., че е заплатил на основание този договор сумата от 16 054,02 лв., представляваща сбор от сумата от 14 683,90 лв. - 14 бр. заплатени от ищеца лизингови вноски за периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г. по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. и 1370,73 лв. – плащане на застраховка Каско и Гражданска отговорност, както и, че във вътрешните отношения между ищеца и ответника не е приложима презумпцията на чл. 127, ал. 1 ЗЗД, т.е., че ищецът в тези отношения има качеството „поръчител“ и като такъв не отговаря за задълженията по равно с лизингополучателя.

По делото липсва спор, а и от съдържанието на приетия като писмено доказателство Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. (на л. 9 – л. 13) е видно, че „*****“ ЕАД предоставило на „*****“ ЕООД – лизингополучател, лек автомобил Volvo XC 60. Договорът бил подписан и от солидарен длъжник (наред с лизингополучателя), а именно - Д. А. К. (към момента на сключване на договора единствен управител на „*****“). В договора била уговорена цена на автомобила: 49 169,24 евро, като съобразно погасителен план към него следвало да се заплати първоначална вноска от 14 750,77 евро, като останалите суми следвало да се погасят по погасителен план на 63 месечни вноски в периода 10.08.2018г. – 10.10.2023г.

Не се спори, а и от ищеца е доказано (платежни нареждания на л. 14 – л. 28 от делото), че в периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г. той заплатил в полза на „*****“ ЕАД сумата от 16 054,02 лв., представляваща сбор от сумата от 14 683,90 лв. - 14 бр. заплатени от ищеца лизингови вноски за периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г. по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. и 1370,73 лв. – плащане на застраховка Каско и Гражданска отговорност (платежно нареждане на л. 17 от делото).

Очевидно според така сключения договор „*****“ ЕООД и ищецът К. са се задължили като „солидарни длъжници“ по смисъла на чл. 121 ЗЗД и изпълнението на задължения по договора от всеки от тях е напълно валидно – чл. 122, ал. 1 от ЗЗД. Принципът е, че във вътрешните им отношения, доколкото не е уговорено друго, всеки от тях следва да понесе по равно заплатеното на кредитора – чл. 127, ал. 1 ЗЗД. Трайна е съдебната практика по приложението на чл. 127, ал. 2 ЗЗД, която е в насока, че солидарният длъжник не може да претендира от съдължниците суми по чл. 127 от ЗЗД, без преди това да е платил на кредитора такава част от солидарното задължение, която надхвърля припадащата му се част (Решение № 196 от 21.08.2015г. по гр.д. № 6068/2014г. по описа на IV гр.о. на ВКС и цитираните в него, Определение № 50240 от 05.04.2023г. по търг. дело № 1145/2022г. по описа на I търг. отделение на ВКС и цитираните в него). През призмата на

договори, задълженията, които се заплащат на вноски, това означава, че един от солидарните длъжници (за да може да отправи основателна претенция към друг солидарен длъжник) следва да заплати повече от вноските, които съответстват на неговия дял от цялата дължима сума по смисъла на чл. 127, ал. 1 ЗЗД. Т.е. в случая, за да има основателна претенция срещу ответника (при така сключения договор) ищецът е следвало да докаже заплащането на повече от половината на сумите по погасителния план към договора за лизинг от 12.07.2018г. (видно от който цялата сума за плащане е в размер на 49 169,24 евро).

В случая ищецът не е доказал и не твърди да е заплатил повече от половината от сумата от 49 169,24 евро. При това положение, както му е указано с доклада по делото, той е следвало да докаже, че във вътрешните отношения между ищеца и ответника не е приложима презумпцията на чл. 127, ал. 1 ЗЗД, т.е., че ищецът в тези отношения има качеството „поръчител“ и като такъв не отговаря за задълженията по равно с лизингополучателя. Принципно няма пречка такова доказване да бъде проведено (арг. и от съдебната практика – Решение № 50032 от 30.03.2023г. по гр.д. № 1509/2022г. по описа на III гр.о. на ВКС).

За доказване на твърденията на ищеца от негова страна е ангажиран един свидетел – Н. К., разпитана в открито съдебно заседание от 20.09.2023г. От показанията ѝ се установява, че договорът за лизинг на автомобила е сключен с цел предоставянето му на приятел на ищеца – лице с имена А.Д., чрез дружеството „*****“. Установява се, че лицето А.Д. сключило договор за наем на автомобила и заплащало вноски (равни на лизинговите) на ответника, които от своя страна били превеждани към лизингодателя. Установява се, че в даден момент А.Д. преустановил плащанията, което наложило сумите да се заплащат лично от ищеца, като съдължник по договора за лизинг. От така установените факти по никакъв начин не се установяват твърденията на ищеца, че в случая презумпцията на чл. 127, ал. 1 ЗЗД следва да се счита за оборена. Единственото, което се установява е, че ищецът, като солидарен длъжник по договора за лизинг, влязъл в правоотношения с трето за спора лице, което сключило договор за наем на автомобила и се задължило да заплаща вноски за него, съответни на лизинговите. Това обаче е предмет на вътрешни отношения между ищеца и соченото трето лице, които отношения са външни за възникналия правен спор (и са уредени както става ясно със самостоятелен договор за наем, по силата на който следва да се разрешат възникналите правни спорове). Т.е. единственото, което се установява по делото е, че ищецът е влязъл в друга облигационна връзка, която очевидно не е изпълнена от третото лице – Д.. Това обстоятелство обаче по никакъв начин не опровергава въведената от чл. 127, ал. 1 от ЗЗД презумпция във връзка с Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. Както е предвидено в чл. 121 от ЗЗД солидарната отговорност възниква по силата на договорна връзка. В случая ищецът напълно доброволно е подписал договора за финансов лизинг, като солидарен длъжник по него и то в момент, в който (като физическо лице) е бил управител на дружеството – лизингополучател. Ето защо той е влязъл в напълно допустима и валидна (според разпоредбите на ЗЗД и ТЗ) договорна връзка, по силата на която е придобил качеството „солидарен длъжник“ и по отношение на него е действаща презумпцията на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД. Както се посочи не са ангажирани никакви доказателства за оборване на тази презумпция, тъй като встъпването на ищеца в други договорни отношения по договор за наем не представлява доказателство за оборване на презумпцията. Няма нито едно доказателство, че във вътрешните отношения между ищеца и ответника са постигнати други уговорки относно заплащането на вноските за автомобила по договора за лизинг, които да изключват равната им дължимост от всеки солидарен длъжник по смисъла на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД.

Нещо повече – ищецът се опитва да обоснове основателност на иска си с твърдения, че всъщност качеството му по договора е на „поръчител“, но тук следва да се акцентира върху факта, че и поръчителят е задължен солидарно с главния длъжник и това задължение произтича от закона – чл. 141, ал. 1 от ЗЗД. Както се посочи – за уважаване на претенцията на ищеца по чл. 127, ал. 2 ЗЗД от негова страна е следвало да бъде доказано, че е заплатил повече от половината вноски (в случая повече от половината от сумата от 49 169,24 евро) и след като това не е доказано по делото, то предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разностите:

При този изход на делото на ответника следва да се присъдят разноски в претендирания от него размер от 1840 лв. – възнаграждение за адвокат (по договор на л. 91 от делото).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Д. А. К., ЛНЧ *****, с разрешение за пребиваване *****, издадено на *****г. от МВР Бургас, с адрес в с. *****, срещу „*****“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, **с правно основание чл. 127, ал. 2 от ЗЗД** - за присъждане на сумата от 16 054,02 лв., представляваща сбор от сумата от 14 683,90 лв. - 14 бр. заплатени от ищеца лизингови вноски за периода 13.05.2020г. – 09.07.2021г. по Договор за финансов лизинг № ***** от 12.07.2018г. и 1370,73 лв. – заплатени от ищеца вноски за застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба – 14.12.2022г., до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Д. А. К., ЛНЧ *****, с разрешение за пребиваване *****, издадено на *****г. от МВР Бургас, с адрес в с. *****, да заплати на „*****“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, **сумата от 1840 лв.**, представляваща направени по делото разноски – възнаграждение за адвокат.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____